ЧОРНЕ СОНЦЕ

Символ відновлення та переродження, сили здолання ворожого та хибного

№ 10 / 18.04.2015

НА ЧАСІ

ЗА ЩО МИ БОРЕМОСЯ

Після року виснажливої війни у багатьох Українців виникає резонне питання: «За що ми боремося?». Вважається, що в країні перемогла Революція, що ставила на меті повалення диктатури та зміну політичної системи. Але чи виконані ці завдання? Чи справді Революція відбулася?

Чесна відповідь на ці питання може бути лише негативною. Крім змін деяких персоналій на владному Олімпі, ми маємо все ту ж наскрізь гнилу систему. Так само як і за Януковича (Ющенка, Кучми і т.д.) маємо наскрізь корумпований бюрократичний апарат, свавілля правоохоронців, некомпетентність і продажність армійського командування та спецслужб, виносяться неправосудні рішення кастою недоторканих суддів, політики безвідповідальні та куплені з потрохами олігархами, які продовжують шматувати матеріальні ресурси країни та заганяти народ у жебрацький стан.

Все це на тлі зовнішньої агресії, якій героїчно протистоїть сама лише патріотична частина Українського суспільства. Натомість для політиків російський чинник слугує свого роду алібі на всі випадки життя.

Щойно заходить мова про системні або часткові негаразди в роботі уряду, президента, парламенту, як на всі закиди лунає стандартний набір відповідей — про «нерозхитування човна», «гру на користь Путіна» та інші фарисейські заяви, спрямовані передусім проти тих людей, які, на відміну від колишньої конструктивної опозиції (нинішньої влади), справді прагнули і брали участь у Революції, а нині проливають свою кров на фронті.

ТОРГІВЛЯ МАЙБУТНІМ

Ми семимильними кроками наближаємося до Руїни — за якою військова поразка, розвал держави, рабський стан її громадян під п'ятою окупанта, врешті — смерть Нації. Політики, олігархи, генералітет не бачать цього, і не можуть побачити в принципі, оскільки їхнє життя визначається лише одним — хапальним рефлексом. Фронт потребує військової амуніції, зброї та бронетехніки? Байдуже. Головне, щоб високий армійський чин заробив ще пару мільйонів даючи згоду на закупівлю непотребу за відповідний відкат. Солдати гинуть через неякісні каски і бронежилети? Байдуже. Адже за кожною смертю пара сотень доларів у кишені чиновника, що проводив шахрайський тендер. Населенню немає чим платити за комунальні послуги, через космічне зростання цін на газ та ін.? Байдуже. Адже олігархи щедро винагородять політиків та урядовців, що проголосували за збільшення тарифів для населення, при одночасному збереженні всіх пільг для приватних підприємств олігархів. Біженцям немає місця для проживання? Байдуже. Фешенебельні й не дуже площі в столиці та провінції — не для голодранців зі Сходу.

Цих людей не змінити. Вони кістка від кістки та плоть від плоті — породження старої системи, з якою ми боролися на палаючих барикадах Києва зимою 2014 року. Тому їм значно ближчим, ніж прагнення Україною свободи та змін, є путінський режим — такий самий продажний, корумпований, олігархічний і свавільний. Саме з ним вони домовляються про капітуляцію і розчленування України за допомогою західних посередників.

Вони торгують частинами нашої суверенної території в обмін на західну «підтримку» та фінансові ін'єкції у стагнуючу олігархічну економіку.

Вони не вірять, ні на йоту, в здатність Українського народу самостійно вирішувати свою долю. Врешті — Українських патріотів вони бояться більше ніж класово близьких їм путінських та ЄС-івських ляльководів.

ВІДВЕРТИЙ САБОТАЖ

На що використано час після капітулянтських Мінських угод у лютому 2015-го? Зведено нові лінії оборони по всьому периметру фронту? У найбільш гарячі точки перекидається бронетехніка? Налагоджено виробництво боєприпасів, запаси яких у нас майже вичерпані? Проводиться масова підготовка офіцерського та рядового складу перед невідворотним наступом супротивника? Укріплюється державний кордон? Проводиться роз'яснювальна робота з населенням? Ні. Нічого з цього не робиться.

Чим же зайнята владна верхівка і військове командування?

«Найнагальнішими» проблемами — роззброєнням добровольчих формувань та міжолігархічними розборками.

Так вони уявляють собі порядок в країні. Виявляється найбільшу загрозу державі несуть не російські агресори і диверсанти та їхні місцеві посібники, не продажні менти та судді, чиновники-казнокради і політики-клоуни, а добровольці, які в силу тих чи інших обставин не одержали офіційний статус, але попри всі ризики зі зброєю в руках захищають Україну на передовій. Така міра справедливості цих «господ».

Потрібно визнати — нинішній політичний «проект», який в силу

прикрого непорозуміння називається «Українська держава» (більше підходило б — «УРСР» або «Юго-Западный край»), являє собою відштовхуюче видовище. Яку б складову державного устрою ми не взяли — скрізь ми побачимо гниль і розклад: в управлінні та економіці, в освітніх і медичних закладах, засобах інформації та культурних установах, в судах і прокуратурі, в армії та міліції. Нинішня влада з наполегливістю, вартою кращого застосування, намагається нам довести, що насправді саме цю гнилу систему ми захищаємо тепер і маємо захищати у подальшому. І що альтернативи цьому немає, адже інший варіант — російська окупація. Небагатий вибір. Адже путінський режим це той самий радянсько-олігархічний проект, що і в нинішній Україні, але доведений до свого логічного завершення: з повним безправ'ям народу, паралічем громадянської активності, відсутністю політичного вибору, тотальною корупцією бюрократичного апарату та свавіллям репресивних органів, придушенням національної ідентичності корінного населення та його депопуляцією.

Нам нав'язують оманливі орієнтири. Але даремно. Наша боротьба не за менше із двох зол! Наша боротьба за іншу, нову Україну!

За Україну, яка народжується з подвигів Українських добровольців у боях під Маріуполем і Широкиним, Станицею Луганською і Щастям, Донецьком і Мар'їнкою, з самовідданості волонтерів і звичайних громадян, що віддають останнє для фронту, з тріумфу перемог і болі втрат за загиблими товаришами, з ненависті до окупантів і любові до свого, з військових пісень і запаху пороху, з наказів бойових командирів і пролитої крові, з мрії гарячих сердець, спраглих величі та справедливості.

За Україну — без ненажерливих олігархів і безвідповідальних політиканів, продажних суддів і ментів, бюрократичних зловживань і соціальної несправедливості, некомпетентності управлінців та непрофесійності державних службовців, неякісних освіти та медицини, безправ'я громадян і свавілля можновладців, зневіри і безперспективності.

УСЕ В НАШИХ РУКАХ

Рік тому, коли починалася ця війна, нас були десятки. Півроку тому, коли ми зупинили ворога на підступах до Маріуполя, нас були сотні. Сьогодні — нас тисячі. Наш рух росте і набирає сили. До нас ідуть кращі з кращих. Ми завжди попереду у боротьбі із зовнішніми та внутрішніми ворогами. Наш провідник Андрій Білецький створив «з нуля» найкращий бойовий підрозділ, який нині є в Україні — полк «Азов». Наш полк вибив російських агресорів з найбільшого звільненого упродовж війни Українського міста — Маріуполя. Ми провели Широкинську наступальну операцію — єдиний успішний наступ Українських збройних сил у дні Дебальцевської катастрофи. Ми готуємо кращих бійців і командирів.

Наші цивільні структури розгорнули активну організаційну діяльність, спрямовану на допомогу фронту та боротьбу з колаборантами, корупціонерами та саботажниками.

Ми в усьому показуємо приклад, гідний наслідування. Своїми діями ми креслимо майбутні обрії Великої України.

Ми несемо на своїх знаменах «Ідею нації», що надихає нас на подвиги та самозречення в ім'я України. Ми проповідуємо жертовність і альтруїзм, безкомпромісність та мужність, ієрархію і дисципліну. У нас чіткі цілі, ясні погляди, продумані вчинки. Ми віримо лише у свій народ, його сили та розум. Нам байдуже до розрахунків і гри зовнішніх сил. Наша країна має достатньо ресурсів, духовно-вольових, інтелектуальних і матеріальних, щоб вирішити на свою користь військовий конфлікт з путінською Росією, відновити територіальну цілісність, провести масштабні внутрішні перетворення і зайняти гідне місце у світовій політиці.

У нас є всі шанси стати великою процвітаючою державою.

Єдине, чого нам не вистачало досі — це організованого руху, здатного взяти на себе відповідальність за майбутнє Нації. Нині у нашій країні з'явилася організована сила, що здатна здійснити її оновлення і перетворення. Її назва — «Азов».

ЖИТТЯ НА ВІЙНІ

РОТАЦІЯ: ЕЛЕМЕНТ БОЄЗДАТНОСТІ

Воюють і досягають успіху люди, а не механізми. Солдати не повинні втрачати емоційного та психологічного зв'язку із сім'єю, зі своєю нацією, частиною якої є полк «Азов».

Важливість зв'язку з рідними і морального розвантаження зрозуміла без доведення і зайвих слів. Розумне планування задіяної кількості особового складу полку під час перебування в зоні бойових дій є однією з основ боєздатності. Тому командування застосовує систему ротації своїх бійців.

Нині основною метою діяльності військових з'єднань є виконання бойових завдань із знищення ворожих сил на окупованих територіях Донбасу. Абсолютна особиста дисциплінованість — ось запорука не лише перемог, але й збереження життя та здоров'я кожного окремого бійця.

Систему ротації особового складу засновано на психологічних особливостях людини. Важливо відзначити, що час, який надається для емоційного відновлення бійця, безглуздо витрачати на пусті і беззмістовні розваги й пошуки пригод, як говориться, «на свою п'яту точку». Адже кожен повинен пам'ятати, що він, навіть перебуваючи у відпустці, все одно служить Вітчизні в рядах полку «Азов» і може бути відкликаний в район бойових дій за наказом свого командування у будь-який момент. Окрім того, солдат не припиняє репрезентувати полк, перебуваючи поза зоною бойових дій.

Свідомий воїн, відбуваючи в мирне життя, постійно готовий при зміні оперативної обстановки повернутися з ротації та приступити до виконання завдань, які поставить перед ним командування. Тому він відновлюється не безмірним споживанням алкоголю, не «гоцанням до рання» по нічних кафе та дискотеках. Спілкування з коханою дівчиною чи дружиною, ріднею та дітьми приносить спокій в душу бійця. І в ньому при розумному проведенні ротаційної відпустки зазвичай зростає відчуття вірності тому шляху, який він обрав для себе.

Незабаром третина особового складу полку буде постійно перебувати поза межами його дислокації в різних місцях України. 2/3 — виконуватимуть ті завдання, які планує командування полку на арені воєнних дій. При цьому дуже важливо, щоб, від'їжджаючі додому на відпочинок наші воїни, своєю поведінкою, своїм словом доносили високу правду, за яку бореться «Азов», всім жителям України. Адже вороги, і внутрішні, й зовнішні, розповсюджують велетенські лантухи брехні та бруду про нас. Така пропаганда елементарно знищується порядною поведінкою звичайних бійців «Азову», які перебувають на відпочинку вдома під час ротації особового складу.

Оберіг

СИМВОЛИ І ЗНАКИ

ІДЕЯ НАЦІЇ

СИМВОЛ ОДВІЧНОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ БОРОТЬБИ УКРАЇНЦІВ

Лише тоді символ набуває сили, коли його візуальне зображення починає нести в собі потужну енергетику вкладених в нього ідей і щирих прагнень людських спільнот. Саме тому з найдавніших часів і надавалося таке велике значення створенню саме лаконічних, але наповнених багатозначним сенсом, символічних знаків.

Лідери «Азову» і організації «Патріот України», які поставили перед собою ціль створення могутньої незалежної національної держави, на противагу ворожим прагненням зробити з України придаток до космополітичних утворень, створила знак-символ «Ідея нації». Його зображення читається і як «Патріот України», і як дві руни сили, і як власне «Ідея нації» з класичною руською (давньою Українською) літерою N.

Традиції

Творці знаку спиралися своїй роботі на глибокі пласти традиції символотворення Руської (Української) нації. Подібні знаки вже існували на теренах нашої Вітчизни ще за часів Київської держави раннього середньовіччя і прикрашали хоругви славних полків воїнів-русичів під проводом могутнього Святослава, віщого Олега, хороброго Мстислава…

Найширше такі графічні символи представлені під загальною назвою «гаки» в гербах Руських родів. Зокрема рід Ольшевських послуговувався гербом, на котрому красувалася літера N із загнутими краями і перехрещенням на її косій перекладені.

Рід Гурків мав герб з літерою N, в котрої кінці були заокруглені вгору вістрями-стрілами. Майже такий же знак прикрашав і герби роду Войнів-Ясенських з доповненням зірки та півмісяця. Знатний рід Білецьких (Білики, Бількевичі, Біликовичі), що густо розселився на землях Волині, Київщини, Берестещини в XV-XVII століттях, підносив герб, на полі щита якого зображувалися літери І та N з вістрями на їх кінцях.

Знакові конструкції, що утворюються за допомогою поєднань стріл, півкіл, хрестів та літер, є яскравою ознакою саме Руської середньовічної геральдичної традиції. В Європі подібні символи зустрічаються вкрай рідко. У нас же понад 75% від загальної кількості родових гербів (а їх сучасна геральдика знає близько 5 000) мають на своїх полях літери, зображені символічно.

Такою символікою користувалися найвидатніші постаті Української історії, серед яких Костянтин Острозький, Байда-Вишневецький, Богдан Хмельницький та Іван Мазепа.

Герби Руських родів Ольшевських, Гурків, Войнів-Ясеницьких та Білецьких

Сучасність

Незаперечним є те, що Українські націоналісти, створюючи основний символ своїх прагнень і боротьби, слідували винятково шляхами рідних традицій і культурної спадщини славних предків. Вороги нашої нації і її віковічних прав вже відчули потужну організуючу силу «Ідеї нації» і тому прагнуть вкинути в масову свідомість спотворені трактовки цього символу боротьби за могутню Україну в новітній, теперішній час. Вони намагаються вивести походження нашого всепереможного символу з відмерлих і чужих Українцям ідеологій. Символ «Ідея нації» не має з ним нічого спільного ані у вигляді, ані у значенні, ані у походженні. Тому такі «паралелі» — винятково пропаганда, орієнтована на слабомислячих людей.

Намагання очорнити Українські національні символи з тріском проваляться, адже у нас є власна історія, досвід якої використовуємо, щоб Українська нація та її держава зайняли у світі місце, на яке вони заслуговують за правом своєї цивілізаційної місії.

Потомственні злодії зі всього світу найпотаємнішими фібрами брудних і осоружних душ ненавидять нескінченно правдивий і чистий знак-символ «Ідеї нації». А це незаперечно вказує на те, що Українські патріоти дуже вдало вибрали його для того, щоб означити на цілі, яких вони прагнуть. Гірше було б, якби ті ж, на приклад, московити хвалили символіку сучасних націоналістів. Адже їм більше до вподоби знаки з масонського кошика Баофомета-Сатани — володаря їхніх темних помислів, що прагне загнуздати в морок безпросвітного рабства всі без винятків народи планети Земля.

Зокрема, серп — символ самознищення людини, нації і держави, а молот — символ влади темних сил згідно трактування ілюмінатів. П'ятикутна зірка у перевернутому вигляді перетворюється ні на що інше, як на лик сатани в образі козла. Шестикутна ж зірка, за одним із трактувань, має закодоване число 666 — число диявола. Шість кутів, шість перетинів і шість трикутників.

Використання символу «Ідеї нації» нині апелює до Руської середньовічної геральдики, яка творилася в найгероїчніші часи Української історії, коли наша нація вела безкомпромісну боротьбу з чужинськими навалами кочовиків. Сучасна трактовка символу наступна:

1. «Ідея нації» — це стрижневе гасло ідеології націоналізму;
2. Літера N вказує на націоцентризм ідеології, яка розглядає всі події винятково з точки зору інтересів нації;
3. Літера І з гострими кінцями символізує першість ідеї над матерією, всепроникаючу і нестримну силу націоналістичної ідеї;
4. Поєднання двох літер І та N вказує на вічність існування нації, на духовно-кревні зв'язки «живих, мертвих і ненароджених» представників Української спільноти.

З цим знаком Українці зуміють забезпечити собі величне майбутнє на планеті Земля, тому що під ним збираються найдостойніші представники нашої національної спільноти. Вони здатні примножувати і примножувати Славу своїх Предків: аріїв, скіфів, сколотів, русинів, козаків, борців визвольних змагань минулого століття та воїнів новітніх часів.

Аналітичний відділ полку «Азов»

ГЕОПОЛІТИКА

КРАХ СВІТОВОГО ПОРЯДКУ

З початком російсько-української війни наприкінці лютого минулого року світовий лад, яким ми його знали в останні майже сімдесят років, руйнується швидко й безповоротно. Звичайно, від часів закінчення ІІ Світової війни історія знала багато масштабних війн і локальних конфліктів. Були навіть війни значно кривавіші за нинішню війну на Донбасі. Але остання має кардинальну відмінність від усіх військових конфліктів епохи Холодної війни та часів однополярного світу.

У дотеперішніх війнах їх учасники хоч і використовували заборонені методи та зброю, поводилися підступно і підло, але все ж таки намагалися хоча би прикриватися видимістю законності у своїх діях. Ми й до цього бачили довільність у трактуванні міжнародних угод і правових норм, але не спостерігали цинічного та цілком відкритого їх ігнорування.

Путінський режим впровадив у світову політику такі ноу-хау, після яких говорити про якісь правила гри просто безглуздо. Агресія проти країни, з якою ти маєш договір про дружбу, гарантом територіальної цілісності якої ти виступаєш (причому гарантії надані в обмін на ядерне роззброєння цієї країни!), окупація її території всупереч усім міжнародним нормам і договорам — прикладів подібного роду попрання міжнародного права практично не можна знайти в світовій історії.

Після початку російської агресії в Криму і на Донбасі у міжнародної дипломатії не лишилося грунту під ногами. Відтепер будь-якому суб'єкту міжнародного права дозволено все, на що у нього вистачить ресурсів, військової міці та апетитів. Жодних стримуючих чинників не існує. Жодні гарантії та угоди не діють. Віднині діє лише одне право — право сильного!

Втім, говорити про те, щонинішній світовий порядок скочується у Тартар завдяки демону сучасності, який сидить у Кремлі, було б не просто спрощенням, а й відвертим спотворенням дійсності. У рівній мірі, поруч із Путіним, відповідальність за крах нинішньої системи міжнародних відносин несе й Захід — США та ЄС, які тривалий час претендували на роль морального авторитету, наділеного правом навчати інші країни «загальнолюдським» цінностям. Але коли дійшла справа до захисту цих декларованих цінностей, виявилося що королі однополярного світу голі.

Всебічна деградація політичних еліт західних демократій, яка вилилася у їх нерішучість, некомпетентність і корумпованість, заохотили Москву до ламання правил гри.

Саме західні політики, які мислять лише категоріями практичних вигод від торгівлі з Путіним, а деякі з них і напряму годуються з газпромівського столу, уможливили касування кремлівським режимом не лише глобальної системи безпеки, але й будь-яких норм пристойності у міжнародних стосунках.

Слід нагадати, що не лише РФ-ія, але в рівній мірі й США, Великобританія та Франція виступали гарантами територіальної цілісності та суверенітету України. І ці гарантії мали дорівнювати силі тієї ядерної зброї, яку в України відібрали. Якщо

ж країни Заходу, що є гарантами нашої територіальної цілісності, не завдали військових ударів по Росії, коли перші «зелені чоловічки» ступили на Кримський півострів, і не повернули нам ядерну зброю, коли виявилися неспроможними виконувати взяті на себе обов'язки гарантів, то вони у рівній мірі є співучасниками путінських злочинів.

Їх запевняння у повазі до нашого суверенітету є таким же блюзнірством, як і всі декларації путінського режиму. Говорячи про глибоку стурбованість чи запровадження нових санкцій, західні політики за кулісами невпинно викручують руки Українській владі, примушуючи її піти на ганебні поступки й не заважати російсько-європейській газовій ідилії.

Чим би не було зумовлене подібне поводження («сумашествієм» чи реваншизмом Путіна, «прагматизмом» чи корумпованістю західних політиків), слід визнати — нинішня система міжнародних стосунків є непотрібною, як на Сході, так і на Заході. Вже жодний притомний уряд чи державний лідер не повірить цій «фількіній» грамоті у вигляді гарантій безпеки, міжнародно-правових актів чи міждержавних угод. Відтепер — кожний сам за себе!

Що за таких умов слід робити Україні? Найперше — забути про зовнішню допомогу. Ні, звичайно Українській дипломатії треба витискати з наших західних «союзників» максимум матеріальної та військової допомоги, апелюючи до їхніх обіцянок і обов'язків перед нами, страхаючи їх московською агресивністю і непередбачуваністю, змальовуючи перед ними образ відновленого СССР і другої Холодної війни. Але всім без винятку Українцям потрібно позбутися євро-романтичних ілюзій і чітко усвідомити, що лише сама Україна може зарадити власній біді.

Наша зовнішня політика має стати вкрай прагматичною. Якщо наш супротивник не визнає правил гри, то й для нас їх більше не існує. Якщо війська РФ не здатні вести конвенціональну війну, то й для нашої армії відтепер немає бути жодних перешкод. Тим західним політикам, кому можна, ми маємо нав'язати комплекс провини за їх зраду України. Бо вони таки дійсно винні, й вони дійсно нас зрадили. За все це вони мають заплатити рівно стільки, щоб у нас з'явилася можливість забезпечити власну обороноздатність, і навіть трохи більше.

Але головний розрахунок має бути на власні сили. Україна має стати фортецею, захищеною зусібіч. Наше суспільство, політика, економіка мають бути максимально мобілізовані та мілітаризовані. Єдине наше завдання, що стоїть на порядку денному, вирішення якого є передумовою нашого виживання, це збільшення Української військової потуги настільки, щоб вистачило на повноцінний спротив Путіну. Все інше має бути вторинним: і політичні перетрактації із Заходом у суто прагматичному дусі, і пошуки прихильників по всьому світі, і розхитування путінського режиму зсередини.

Найважливішою складовою нашого успіху є внутрішня консолідація з чітким усвідомленням, що лише в наших силах вирішити власні проблеми. Ми опинилися сам на сам з супротивником грізним і підступним. У протиборстві з ним важитимуть лише сила і рішучість. Спромігшись перемогти його, ми по праву пред'явимо свій рахунок у новому світі, в якому певний час не буде жодних правил, а нові — напишуть переможці.

Олег Однороженко

ВАЖКЕ ОЗБРОЄННЯ

Полк «Азов» — військовий підрозділ нового зразка, що взяв на себе всю складність виклику ворога. Ми маємо найвагомішу перевагу, яка тільки може існувати у війні, що розгорнулась на сході нашої держави. Ця перевага полягає в тому, що Українці, відважні патріоти-націоналісти, відвойовують свою рідну землю та своє святе право на власний життєвий простір. Вони не мотивуються ані матеріальною винагородою, ані жагою відняти чуже чи принизити чиюсь національну гідність.

Для Українців це війна за мир на власних землях. Ми маємо гідність і честь ставати до лав своїх кровних братів, які, нехтуючи небезпекою, позбавляють Український Схід від прийшлих злочинців з хворими ідеями маріонеткових недодержав і псевдонародів, які «захищаються» від власних співвітчизників.

Наша воля незламна. Наша перемога не за горами. І досягти перемоги нам допоможе правда, віра і… танки. Вже досить давно у полку почала формуватись танкова рота, завданням якої є посилення міцних лав Українського війська і додатковий захист солдатів на передових та Українців у їх тилу.

Історія танкового підрозділу полку «Азов» почалась із листопада 2014 року, коли перед курсантами вишкільного табору у Києві вийшов наш побратим Душман і запитав: «Хто хоче стати танкістом?». На крок уперед одразу вийшло більше двадцяти курсантів. Ще частина хлопців, обдумавши рішення, звернулись згодом.

Як не дивно, найбільше складностей було з бюрократичними процедурами, ніж із фактичним створенням підрозділу.

Ентузіасти майбутньої танкової роти, не чекаючи завершення офіційних процедур, створили власний прототип автоматизованого стрілецького комплексу для використання на блокпостах задля збереження особового складу. Комплекс являє собою поворотний стрілецький модуль, що керується дистанційно. Спостереження здійснюється через відеокамери, які транслюють зображення на віддалений монітор. Подібна іноземна розробка коштує кількасот тисяч доларів США. Нашу ж оптимізовано як до актуальних потреб, так і до фінансових можливостей.

На початку існування танкової роти, ще до отримання танків, десять її бійців брали участь у боях під Широкиним в якості звичайних піхотинців. Вони проявили мужність і відвагу справжніх Українських лицарів. Один із солдатів новоствореного підрозділу був удостоєний «медалі Незалежності України» за те, що врятував у бою шістьох поранених побратимів, чим заслужив і підтвердив свій позивний «Ангел».

Бюрократична машина, важелями якої озброєна наша нещира «патріотична» влада, зробила чимало для ускладнення процесу отримання «Азовом» танків і решти важкої техніки. Проте ця ініціатива досягла успіху.

Майбутня танкова рота отримувала підготовку та опановувала навички управління танком і його агрегатами у Харкові. Після п'яти днів аврального вивчення маси теоретичного матеріалу солдати приступили до освоєння самих танків, їх агрегатів і механізмів.

Навчання на полігоні зайняли близько трьох тижнів. Після неповних двох тижнів опановування бойовими машинами інструктори засвідчили, що екіпажі справляються із завданнями «на відмінно».

Це ще раз довело, наскільки важливим фактором успіху є мотивація. Вмотивовані азовці, які прагнули якнайшвидше виїхати на своїх танках у бій, були описані керівництвом полігону, як «професійна і згуртована команда, якої ще не було».

Під час навчання неодноразово виникали кумедні ситуації, коли були виставлені мішені, які планувалось використовувати для прицільних стрільб протягом декількох днів. Команда «Азову» знищувала цілі повністю за один етап стрільб і решті танкових екіпажів просто не було по чому стріляти.

Причому, були вражені навіть цілі, розташовані на відстані понад 2100 метрів. Показник часу складав 7–10 секунд перед першим пострілом гармати танку після команди «Вперед!», а за 35 секунд екіпажі встигали зробити три постріли. Гідний результат!

Мусимо зауважити, що навчання були далеко не прості, проте наші танкісти від цього стали лише витривалішими!

20 лютого 2015 року були успішно завершені навчання танкового підрозділу полку «Азов». Першим бойовим успіхом підрозділу було враження шести ворожих складів з боєприпасами поблизу Широкиного, які належали терористам.

Після успішного враження цілі, снаряди на складах ворога розривались ще півдня, переможно салютуючи нашим танкістам.

Після цих боїв, згідно з перехопленою інформацією, ворог вивіз два КАМАЗи своїх мертвих бойовиків, що поплатились життям за свої ниці загарбницькі прагнення. Це лише ті, кого вдалось забрати. Нашими втратами був лишень поранений в око командир танкового екіпажу Туман та його підбитий ручним гранатометом танк. Танк, проте, успішно вийшов з поля бою і зараз вже знаходиться у повністю справному стані.

Отже, ми не просто віримо у нашу перемогу, а знаємо, що у нас є всі можливості її здобути. Ворог акумулює броньовану важку техніку в Новоазовську і, за деякими даними, хоче відрізати Маріуполь, розраховуючи на його здачу й продовження свого наступу на Бердянськ. Проте вже стало очевидним, що ці ганебні плани отримають гідну відсіч, яку їм забезпечить Українське національне військо.

Вирій

НА ФРОНТІ

НАШІ ТАНКИ ВЖЕ НА ПЕРЕДОВІЙ

ПОСТАТЬ ІСТОРІЇ

ЕРНСТ ЮНҐЕР

людина двох епох

Ім'я цієї людини відоме багатьом з тих, для кого війна — епоха героїв і гартування нових сил нації. Він — учасник двох світових воєн, що прожив 102 роки. Ернст Юнґер вчив не боятись куль над головою і казав, що найбільша небезпека, яка може очікувати на людину — сприймати життя як щось звичайне і повсякденне, позбавлене романтики і героїчних вчинків. При цьому всьому, Юнґер не був лише теоретиком. В обох світових війнах він був офіцером, причому на Другу світову відправлявся вже відомим письменником та ідеологом Консервативної революції, шанованим в усій Німеччині і поза її межами.

Нещодавно виповнилося 120 років від дня народження Юнґера. Ще у 1918-му році Юнґера нагородили найвищим військовим орденом кайзерівських часів — Pour le Mérite). Він був ідеологом та зачинателем політичного напрямку Консервативної революції, або, як її ще іноді називають західні політологи, нового націоналізму, ультраконсервативної течії, ідеологічний вплив якої відчуває на собі багато правих рухів і донині. Цю ідеологію Юнґер однозначно протиставляє новій епосі, замішаній на протиборстві марксистських і ліберальних течій,оскільки ні перша, ні друга не приділяють чільного місця нації, такій дорогій для фронтовика цінності.

Книги Юнґера стали одночасно і словом романтики, і словом волі. Книги «В сталевих грозах», «Буря», «Скляні бджоли», «Сімдесят минуло» та інші стали бестселерами, принесли авторові чималу популярність, хоча, після Другої світової війни автор навіть був заборонений до друку у Німеччині. Ернст Юнґер був з тих, кого одночасно цькували і комуністи (за «буржуазний націоналізм») і ліберали (за антидемократичні погляди). Слово Юнґера живе й досі, нещодавно в Україні перевидали його книгу «У сталевих грозах», мабуть, поки єдину з його книг, перекладену Українською. Але це не зменшує значення Юнґера для нас, хоча «суспільство споживання» більше любить читати Коельо та Бегбедера, однак війна приносить з собою і нові смаки. Настануть дні, коли Юнґер займе на книжкових полицях і у свідомості наших співвітчизників почесне місце поряд з Донцовим і Ніцше.

120 років минуло, а на Східному фронті без змін. Нова війна й новий Східний фронт, знову фронтовики з душею поета чекають свого часу, коли нові походи принесуть нові здобутки, про походження яких будуть розповідати онукам нові Юнґери. Вірю, що коли ця війна закінчиться, в нас буде багато подібних письменників і непересічних особистостей, що вийшли з окопів. Обличчя нової України прийдуть не з політики, а з полів визвольної війни.

Сокіл

ПОДІЇ ТА ТЕНДЕНЦІЇ

РЕФОРМИ ПІД ЧАС ВІЙНИ

Економічна криза в Україні, викликана корупцією влади та поглиблена війною, триває. Попри це, в Україні за один лиш березень кількість мільйонерів зросла з 258 до 683! Це свідчить лиш про те, що корупційні схеми грошових потоків справно працюють, обкрадаючи Українську націю. За оцінками Генпрокуратури, рік роботи уряду Яценюка приніс Україні збитків на 685 мільйонів гривень. Чи ж є в такому випадку нинішня влада Українською? Запитання воістину риторичне... Проте, об'єктивна картина не складається лише з негативу.

Днями Україна отримала економічного партнера, готового допомагати відроджувати нашу економіку. Австралія заявила про готовність купувати літаки Ан, постачати на Українські атомні електростанції ядерне паливо (досі його за скаженими цінами нам нав'язує Кремль) та інвестувати в розвиток Українських гірничої та енергетичної галузей.

9 квітня Верховна Рада прийняла закон про заборону пропаганди комуністичної та нацистської ідеології. Цей закон спізнився принаймні на 20 років. Якби ж його прийняли вчасно — ніякої війни в Донбасі зараз, можливо, не було б!

Крім того, парламент прийняв закон, яким імпортні ліки та медичні вироби звільняються від податку на додану вартість. Це означає зменшення ціни на ліки на 15-20% — під час війни такий крок законодавців здатний зберегти тисячі життів.

Генеральний прокурор України Віктор Шокін заявив, що наказ стріляти в учасників Майдану в лютому 2014 року віддав особисто колишній президент Віктор Янукович. Але хіба це не було відомо ще рік тому? За словами Шокіна, за узурпацію влади Януковичу загрожує стаття 255 Карного кодексу та ув'язнення на термін від 5 до 12 років.

У Києві розпочався суд над ексголовою КМДА Олександром Поповим, якого вважають одним з винуватців побиття студентів на Майдані в листопаді 2013 року. Постраждалі подали на кадебіста 44 позови на відшкодування збитків на загальну суму 23 мільйони гривень.

До речі, з'явилися перші несміливі ознаки змін і в корумпованому судочинстві. Днями Вищий господарський суд визнав недійсним держакт власності на землю в заказнику «Жуків острів» під Києвом, де будується палац «Межигір'я-2» одного з найбільших кримінальних дружбанів Януковича олігарха Юрія Іванющенка, більше відомого як Юра Єнакіївський. Таким чином, для України вдалося врятувати унікальний куточок Дніпрової заплави від брудних лап донецького бандита.

Даються взнаки й перші кроки в реформуванні СБУ. У Дніпропетровську контррозвідка СБУ викрила екс-міліціонера, якого російські спецслужби планували використати для організації міжнародної провокації проти України. Цей зрадник на завдання ФСБ Російської федерації мав влаштувати скандал з провезенням територією України великої партії наркотиків.

Напередодні Великодніх свят СБУ захопило в Одесі велику групу московських терористів зі зброєю та вибухівкою, закинутих для влаштування диверсій. Вже заарештовано 40 диверсантів, дев'ятьом з них висунуто обвинувачення.

Україна невпинно розбудовує та посилює своє Військо. Державний концерн «Укроборонпром» замовив Львівському бронетанковому заводу 140 повнопривідних бойових броньованих машин «Дозор-Б». Ці автомобілі вдвічі дешевші, ніж закордонні аналоги з такими ж характеристиками.

Між тим завод КрАЗ презентував для Війська броньовик «Барс 8». Цей подальший розвиток моделі «Барс 6» є аналогом броньовика КрАЗ Spartan, проте машина отримала нову броньовану кабіну, потужне шасі, більш просторий кузов і збільшену вантажопідйомність. «Барс 8», озброюваний бойовим модулем, невдовзі надходитиме на фронт.

На тренувальному полігоні Нацгвардії розпочали навчання бійці нового спецпідрозділу «Шторм», створеного з добровольців у Маріуполі. Бійці боротимуться з диверсійно-розвідувальними групами московських терористів.

Міноборони України заявило про намір побудувати та придбати цього року близько 3 тис. квартир для учасників АТО. На ці цілі в держбюджеті передбачено 1 млрд. 145 млн. грн.

На кінець квітня на полігоні у Львівській області намічено проведення спільних навчань військ України та НАТО. Безперечно, цей прояв солідарності західних партнерів з воюючою Україною послужить для панів Путіна та Шойгу доброю нагодою змінити собі підгузники.

Ось так, в боях, реформується Україна. І саме воєнний час робить ці реформи незворотними.

Галайда

Автор вірша на титульній сторінці Яра

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. У передруках посилання на джерело є обов'язковим. Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів. У номері використані окремі ілюстрації та фотографії, взяті із відкритих джерел в інтернеті.

Архів випусків у спільноті ВК: **vk.com/chorne.sonce**

Надруковано у м. Маріуполь (Донецька область)

Головний редактор, верстка Вирій
Ідеологічний редактор Доктор
Літературний редактор Оберіг
Коректор-консультант Галайда
Дизайн обкладинки Оля Крук
Технічний редактор Лисиця
Розповсюдження Смайл

ВИДАННЯ ПОЛКУ «АЗОВ»

Відгуки, зауваження та пропозиції допомоги виданню «Чорне Сонце» ви можете надсилати за адресою: redaktor.cs@gmail.com

Видано у зоні бойових дій